

RZECZPOSPOLITA POLSKA

PROKURATOR GENERALNY

Warszawa, dnia 23.09 2010 r.

PG VII G 023-89/10

Do druku nr 3363

Pan

Lech Czapla

Szef Kancelarii Sejmu RP

Prokurator Generalny

W nawiązaniu do pisma z dnia 8 września 2010 r., nr GMS-WP-183-141/10, dotyczącego *senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw*, przekazanego Prokuratorowi Generalnemu do zaopiniowania w trybie art. 3 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię.

Jak wynika z treści uzasadnienia, projektowana ustawa stanowi wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 lutego 2010 r. (sygn. akt P 20/09), stwierdzającego niezgodność z Konstytucją RP przepisu art. 123 § 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.), w zakresie w jakim zawiera słowo „połowy”.

W myśl zakwestionowanego przepisu, wynagrodzenie przysługujące skazanemu zatrudnionemu w pełnym wymiarze czasu pracy ustala się w sposób zapewniający osiągnięcie co najmniej połowy minimalnego wynagrodzenia określonego na podstawie odrębnych przepisów, przy przepracowaniu pełnego miesięcznego wymiaru czasu pracy lub wykonaniu pełnej miesięcznej normy pracy.

Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż zdanie pierwsze ww. przepisu, w zakresie w jakim zawiera słowo „połowy”, jest niezgodne z art. 32 oraz art. 65 ust. 4 w zw. z art. 2 ustawy zasadniczej przez to, że narusza zasadę równości, kształtując odmiennie sytuację w zakresie minimalnego wynagrodzenia za pracę wykonywaną przez osoby pozbawione wolności. Zaskarżony przepis nie spełnia bowiem kryteriów dopuszczalnego różnicowania

podmiotów podobnych, przez co narusza konstytucyjną zasadę równości oraz konstytucyjne zasady kształtowania minimalnego wynagrodzenia za pracę wszelkich kategorii osób pracujących zarobkowo, w tym również osób skazanych na karę pozbawienia wolności.

Zgodnie z pkt II sentencji wyroku, wymieniony przepis, w zakresie wskazanym, utraci z upływem dwunastu (12) miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, co nastąpiło w dniu 8 marca 2010 r. (Dz. U. Nr 34, poz. 191).

Mając na uwadze konieczność wykonania ww. orzeczenia projektodawca, co podkreśla się w uzasadnieniu projektu, kierując się brzmieniem sentencji wyroku oraz motywami jego uzasadnienia, zaproponował nowe brzmienie art. 123 § 2 Kodeksu karnego wykonawczego, eliminując ze zdania pierwszego tego przepisu wyrazy „co najmniej połowy”. Zgodnie z projektem zdanie pierwsze art. 123 § 2 Kodeksu karnego wykonawczego brzmi: „Wynagrodzenie przysługujące skazanemu zatrudnionemu w pełnym wymiarze czasu pracy ustala się w sposób zapewniający osiągnięcie minimalnego wynagrodzenia określonego na podstawie odrębnych przepisów, przy przepracowaniu pełnego miesięcznego wymiaru czasu pracy lub wykonaniu pełnej miesięcznej normy pracy.”.

Odnosząc się do przedstawionego do zaopiniowania projektu ustawy, należy zaakceptować proponowane brzmienie art. 123 § 2 Kodeksu karnego wykonawczego. Należy również podzielić pogląd, że spadek atrakcyjności pracy świadczonej przez więźniów, z punktu widzenia pracodawców, wymaga wprowadzenia nowych rozwiązań, co przekłada się na propozycję utworzenia Funduszu Aktywizacji Zawodowej Skazanych. W związku z tym w projektowanych regulacjach zaproponowano obniżenie odpisu na Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, określonego w art. 43 § 1 nowelizowanej ustawy, przy czym obniżenie wysokości potrącenia z 20 % do 10 % nie spowoduje per saldo zmniejszania puli środków pozyskiwanych w ten sposób na działania pomocowe dla skazanych, bowiem równoległe wzrośnie podstawa, z której dokonuje się potrąceń (w związku z projektowanym brzmieniem art. 123 § 2 Kodeksu karnego wykonawczego). Pozostałe zmiany proponowane w wykonaniu orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego są następstwem regulacji zawartych w przedmiotowym projekcie ustawy.

Reasumując, należy wyrazić opinię, iż powyższe rozwiązania, w tym nowe brzmienie art. 123 § 2 nowelizowanej ustawy, jak również pozostałe zmiany, wydają się w pełni odpowiadać na zarzuty sformułowane przez Trybunał Konstytucyjny, zawarte w przywołanym na wstępie orzeczeniu.

Z. Piątek

Andrzej Seremet